

เกษมศรี อัครศรีพงศ์ธร

กระบวนการให้ความรู้เรื่องเพศในสังคมไทย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษากระบวนการให้ความรู้เรื่อง เพศ ในสังคมไทย และเพื่อศึกษาถึงความเปลี่ยนแปลงของกระบวนการให้ความรู้เรื่องเพศในสังคมไทยในอดีตจนถึงปัจจุบัน

ในสังคมไทย เมื่อกล่าวถึงการให้ความรู้เรื่องเพศ จะมีปฏิกิริยาหลากหลายเกิดขึ้นเนื่องจากวัฒนธรรมไทยกับค่านิยมเรื่องเพศ นับเป็นสิ่งสำคัญในการให้ความรู้เรื่องเพศ ซึ่งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องทำความเข้าใจกับค่านิยมเรื่องเพศที่อาจเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ของเยาวชนได้ เนื่องจากสังคมไทยยังมีเส้นแบ่งเรื่องเพศว่า ควรเป็นเรื่องปกปิดหรือเป็นเรื่องสื่อสารสาธารณะ ซึ่งแบ่งออกได้คร่าว ๆ สองกลุ่มคือ กลุ่มสนับสนุน และกลุ่มต่อต้าน

กลุ่มสนับสนุน

กลุ่มสนับสนุน มีแนวคิดว่าการให้ความรู้เรื่องเพศ มีความเชื่อว่าเป็นการช่วยเด็กไทยให้มีภูมิคุ้มกันต่อ ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต และจะเป็นการลดปัญหาเรื่องเพศลงได้ อย่างแท้จริง และยั่งยืน ด้วยการผลักดัน ความรู้เรื่องเพศให้ เป็นวิชาหนึ่งที่เข้าสู่ระบบการศึกษาไทย

กลุ่มต่อต้าน

กลุ่มต่อต้าน มักจะพิจารณาว่า ความรู้เรื่องเพศยังไม่ สามารถเข้าไปอยู่ในหลักสูตรการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ หรือมีก็เพียงเป็นบทเรียนเล็ก ๆ ในกลุ่มสาระวิชาสุขศึกษา ฯ โดยที่กลุ่มต่อต้านจะใช้คำพูดที่แสดงถึงความคลางแคลงใจ ในเนื้อหาวิชา ที่มักจะถูกนำมาใช้ซ้ำ ๆ กันเสมอ ได้แก่ คาบสองคม ซึ่งโพรงให้กระรอก ขัดกับการรักษานวลสงวนตัว วิชานี้ไม่เหมาะกับเมืองพุทธ เป็นต้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กระบวนการให้ความรู้เรื่อง เพศ
ในสังคมไทย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

1. ผู้ให้ความรู้เรื่องเพศในสังคมไทย
2. ลักษณะวิธีการของการให้ความรู้เรื่องเพศในสังคมไทย

ความรู้เรื่อง เพศ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. วิธีการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ

1. การศึกษาจากเอกสารต่าง ๆ
2. การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามที่มีลักษณะคำถาม

แบบเปิด (Open-Ended Question)

3. การสนทนากลุ่ม (Focus Group)
4. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Deep Interview)

2. การกำหนดประชากรและการเลือกผู้ให้ข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่

นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมหลักสูตร 4 ปี และ 5 ปี ทั้งภาคปกติและภาคสมทบ ประชาชนทั่วไปที่มีอายุในวัยต่างๆ 70-80, 60-70, 50-60, 40-50, 30-40, 20-30 ปี ช่วงวัยละ 2 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 องค์ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศในสังคมไทยที่ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมจากเอกสารและสื่อต่างๆ

3.2 แบบสอบถามแบบเปิด

3.3 การประชุมสนทนากลุ่ม และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยให้ความสำคัญแก่การศึกษากระบวนการให้ความรู้เรื่องเพศของสังคมชนบท ซึ่งเป็นสังคมส่วนใหญ่ของประเทศไทย ไม่ว่าจะพิจารณาในด้านประชากร พื้นที่ทรัพยากร การแบ่งยุคจึงกำหนดจากการพัฒนาไปสู่ความทันสมัยในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ พ.ศ.2504 เป็นช่วงแบ่ง เนื่องจากผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงทางบริบทครั้งใหญ่ของชนบท และมีนัยสำคัญต่อสังคมไทยโดยรวมเป็นอย่างยิ่งด้วย ดังนี้

- กระบวนการให้ความรู้เรื่องเพศในสังคมไทยยุคชุมชน หรือก่อนเริ่มการพัฒนาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ.2504)

- กระบวนการให้ความรู้ในยุคทันสมัยเริ่มตั้งแต่ พ.ศ.2504 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน

อภิปรายผล

จากผลการศึกษา พบว่า กระบวนการให้ความรู้เรื่องเพศในสังคมไทย ในยุคชุมชนและยุคทันสมัย มีจุดร่วมที่เหมือนกันคือ เรื่องเพศมีลักษณะเป็นเรื่องที่ใหญ่รู้สึกว่าเป็นเรื่องเร้นลับ เป็นเรื่องที่ปกปิด ยังไม่สมควรนำมาพูดกันในที่สาธารณะ แต่เป็นเรื่องปกติที่สอดแทรกอยู่ในข้อกำหนดของประเพณีต่างๆ วรรณคดี บทเพลง ความรู้ทางการแพทย์ ฯลฯ ตั้งแต่ยุคชุมชน จนถึงยุคทันสมัย

ความแตกต่างได้แก่ ผู้ให้ความรู้ส่วนใหญ่ในยุคชุมชนเป็นบุคคล และวิธีการให้ความรู้เป็นแบบมุขปาฐะ เนื้อหาความรู้เรื่องเพศมักเป็นเรื่องบทบาททางเพศ ความเป็นเพศและความสัมพันธ์ระหว่างเพศ มีส่วนน้อยที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสุขภาวะทางเพศ หรือความรุนแรงทางเพศ และเป็นการให้ความรู้ไม่เป็นระบบของสถานศึกษา ในขณะที่ยุคทันสมัยก็ยังมีความรู้เรื่องเพศของยุคชุมชนต่อเนื่องมาอยู่ในระบบเช่นการเรียนการสอนวรรณคดีไทย เพลงพื้นบ้าน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาต่อถึงรูปแบบการให้
ความรู้เรื่อง เพศ ที่สอดคล้องกับความ
ต้องการตามบริบทของบุคคลแต่ละวัย
ทั้งนอกระบบและในระบบการศึกษา
ตลอดจนติดตามผลการนำความรู้ที่ได้ไป
ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ